

Parohia
„Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45,
Pașcani, jud. Iași

@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Paroh:
Pr. Marius Ionuț Tabarcea
+40 745 776 456

Coslujitor:
Pr. Leonardo Ioan Atudorei
+40 747 580 111

ANUL VII • NR. 12 (170) • 26 IULIE 2026

Credință vie. Bucurie deplină

„Nu vă temeți de suferință.
Prin ea Dumnezeu curățește și întărește
sufletul omului.”

Sfântul Ierarh Luca, Arhiepiscopul Crimeei

Crâmpoie din lumina sărbătorii

Când omul mulțumește, Dumnezeu înmulțește

Evangelia înmulțirii pâinilor ne învață că binecuvântarea lui Dumnezeu începe acolo unde omul încetează să privească doar la lipsurile sale și își ridică ochii spre Cer cu recunoștință. Hristos nu înmulțește pâinile înainte de a mulțumi Tatălui, arătându-ne că mulțumirea deschide inima către lucrarea harului.

Și noi suntem chemați să transformăm fiecare zi într-o rugăciune de mulțumire: pentru viață, pentru familie, pentru pâinea de pe masă, pentru încercările care ne întăresc și pentru binefacerea pe care, adesea, le trecem cu vederea. Omul recunoscător nu este mai puțin încercat decât ceilalți, dar vede pretutindeni purtarea de grijă a lui Dumnezeu.

Să nu uităm că acolo unde se aduce mulțumire lui Dumnezeu, harul Se revarsă fără măsură, iar puținul nostru devine îndestulător pentru mulți. O inimă recunoscătoare nu rămâne niciodată săracă, pentru că Dumnezeu binecuvintează și înmulțește darurile Sale. De aceea, să începem și să încheiem fiecare zi cu cuvintele: „**Slavă Ție, Doamne, pentru toate!**”, iar Dumnezeu va înmulți în viața noastră nu doar pâinea cea de toate zilele, ci și pacea, nădejdea și bucuria mântuirii.

RECOMANDARE DE LECTURĂ

Sfânta Scriptură, izvor de înțelepciune **Cartea Judecătorii**

Cartea „Judecătorii” descrie perioada dintre cucerirea Canaanului sub conducerea lui Iosua și instaurarea monarhiei în Israel, o epocă de aproximativ trei secole (cca. 1380–1050 î.Hr.), caracterizată prin instabilitate politică, decădere morală și crize spirituale. Mai mult decât o simplă cronică istorică, „Judecătorii” este o reflecție profundă asupra relației dintre Dumnezeu și poporul Său.

Cartea are **21 de capitole** și poate fi împărțită în trei mari secțiuni:

- 1. Introducerea** (cap. 1–3) descrie situația Israelului după moartea lui Iosua, explică de ce au rămas popoare păgâne în țară și prezintă cauza principală a necazurilor: idolatria.
- 2. Istoria judecătorilor** (cap. 3–16) prezintă doisprezece judecători, dintre care cei mai cunoscuți sunt: Otniel, Ehud, Debora, Ghedeon, Ieftae, Samson.
- 3. Două episoade finale** care ilustrează haosul religios și moral al vremii (cap. 17–21): idolatria lui Mica și războiul civil împotriva seminției lui Beniamin.

Cartea este construită în jurul unui **ciclu care se repetă** aproape obsesiv:

- Israel se depărtează de Dumnezeu și cade în idolatrie;
- Dumnezeu îngăduie asupra lui Israel de către vrăjmași;
- Poporul strigă către Domnul, iar Dumnezeu ridică un judecător;
- Urmează o perioadă de pace, dar după moartea judecătorului, totul reîncepe.

Judecătorii nu sunt doar conducători militari sau magistrați în sensul actual, ci eliberatori, strategii militari, uneori profeți sau oameni ridicați de Dumnezeu într-un moment de criză. Un aspect interesant este faptul în carte apare de patru ori aceeași afirmație: „**În vremea aceea nu era împărat în Israel; fiecare făcea ce-i plăcea**”. Problema, așadar, nu era lipsa unui rege în primul rând, ci faptul că Dumnezeu nu mai era recunoscut ca Rege al inimilor. Teologic, cartea „Judecătorii” vorbește despre: libertatea omului, consecințele păcatului, răbdarea lui Dumnezeu, puterea pocăinței, mila divină care revine iar și iar. Deși Israel cade de nenumărate ori, Dumnezeu nu încetează să răspundă strigătului de pocăință. Harul Său se dovedește mai statornic decât nestatornicia omului.

Puteți citi publicația și pe site-ul parohiei
<http://inaltareadomnuluipascani.mmb.ro>

sau pe Facebook
[@InaltareaDomnuluiPascani](https://www.facebook.com/InaltareaDomnuluiPascani)

Sfânta Liturghie pe înțelesul nostru (33)

Heruvicul. Intrarea mare

(continuare din numărul anterior)

Pomenirile din cadrul Sfintei Liturghii reprezintă o succesiune de stihuri liturgice prin care sunt încredințate lui Dumnezeu diferite categorii de persoane. Fiecare dintre ele se încheie cu rugăciunea: „...să-i pomenească Domnul Dumnezeu întru Împărăția Sa.” Tocmai această legătură directă cu Împărăția lui Dumnezeu le conferă o valoare deosebită și ne invită să înțelegem mai profund sensul cuvintelor atât de des întâlnite în viața Bisericii: a pomeni, pomenire, pomelnic și pomană.

În limbajul liturgic, verbul „a pomeni” înseamnă mai mult decât simpla amintire a unei persoane. El exprimă aducerea ei înaintea lui Dumnezeu prin rugăciune, într-o comuniune vie. Nu este vorba doar despre memoria omenească, limitată și trecătoare, ci despre o amintire care devine act de iubire și mijlocire. În această perspectivă putem vorbi și despre „pomenirea” lui Dumnezeu, nu în sensul că El ar uita vreodată pe cineva, ci în sensul că Își arată lucrarea și mila Sa la momentul potrivit.

Sfânta Scriptură oferă numeroase exemple. Când citim că „Dumnezeu Și-a adus aminte de Noe” (Facerea 8,1), nu înseamnă că Noe fusese uitat, ci că venise vremea ca potopul să înceteze. La fel, Psalmistul întreabă cu uimire: „Ce este omul, că-Ți amintești de el?” (Psalmul 8, 4), exprimând nu uitarea lui Dumnezeu, ci dragostea Sa neîntreruptă față de om, în ciuda nevredniciei acestuia. De aceea și omul Îl roagă: „Adu-Ți aminte de îndurările Tale, Doamne” (Psalmul 24, 6), cerând ca mila veșnică a lui Dumnezeu să se manifeste în viața sa. Aceste exemple arată că relația dintre Dumnezeu și om este una vie, întemeiată pe iubire și răspuns reciproc.

În **cultul Bisericii**, pomenirea este, de regulă, rostirea numelui unei persoane înaintea lui Dumnezeu. Numele nu este un simplu element de identificare, ci este strâns legat de persoana care îl poartă. Acest adevăr este subliniat chiar în revelația făcută lui Moise, când Dumnezeu Se descoperă prin cuvintele: „Eu sunt Cel ce este”, adăugând că acesta este numele și pomenirea Sa din neam în neam (Ieșirea 3, 14-15). Aceeași putere a numelui o descoperim în cuvintele Mântuitorului: „Unde sunt doi sau trei adunați în numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor” (Matei 18, 20). Invocarea numelui lui Hristos nu este doar o formulă, ci aduce prezența Sa reală între cei care se roagă. Acest adevăr este confirmat și de minunea vindecării ologului de către Sfântul Apostol Petru, care îi spune: „În numele lui Iisus Hristos Nazarineanul, ridică-te și umblă!” (Fapte 3, 6). Puterea nu venea de la apostol, ci de la Hristos Cel prezent prin numele Său.

La fel de importantă este însă și pomenirea **oamenilor înaintea lui Dumnezeu**. Mântuirea înseamnă ca numele omului să rămână înscris în memoria iubitoare a lui Dumnezeu. Pentru că memoria omului este limitată, iar cea a lui Dumnezeu este fără margini, Biserica a rânduit **pomelnicul**. Noi ne amintim doar de câteva generații ale familiei, însă atunci când scriem pe pomelnic „**cu tot neamul**”, încredințăm lui Dumnezeu și pe aceia ale căror nume nu le mai cunoaștem, dar care sunt pe deplin cunoscuți înaintea Lui. Toate aceste pomeniri sunt purtate către Dumnezeu prin rugăciune. Sfântul Apostol Pavel mărturisește că îi pomenea neîncetat pe credincioși în rugăciunile sale (Efeseni 1, 16; 1 Tesaloniceni 1, 2), arătând că pomenirea este o lucrare de iubire și comuniune. Cea mai grăitoare dovadă a puterii pomenirii rămâne rugăciunea tâlharului pocăit: „Pomenește-mă, Doamne, când vei veni întru Împărăția Ta.” Răspunsul lui Hristos este imediat: „Astăzi vei fi cu Mine în rai.” (Luca 23, 42-43). Numele aceluia tâlhar nu ne este cunoscut, dar era cunoscut lui Dumnezeu. Iar atunci când Dumnezeu pomenește pe cineva, îl cheamă la comuniunea veșnică a Împărăției Sale. (Va urma)

Bine de știut

#4

Ce simbolizează biserica ortodoxă (lăcaș de închinare)?

Biserica nu este doar o clădire destinată rugăciunii. Ea este casa lui Dumnezeu, locul în care cerul și pământul se întâlnesc, iar omul intră în comuniune cu Hristos și cu întreaga Biserică.

Încă din primele veacuri, arhitectura bisericilor a fost gândită ca o mărturisire a credinței. Fiecare parte a lăcașului de cult are o semnificație profundă și îi ajută pe credincioși să înțeleagă mai bine taina mântuirii.

Altarul simbolizează Împărăția lui Dumnezeu și este locul cel mai sfânt al bisericii. Aici se săvârșește Sfânta Liturghie, iar pe Sfânta Masă se aduce Jertfa euharistică.

Naosul, spațiul central al bisericii, îi reprezintă pe credincioșii aflați în comuniune cu Hristos. Aici se adună poporul lui Dumnezeu pentru rugăciune și pentru ascultarea cuvântului Evangheliei.

Pronaosul amintește de drumul pe care fiecare om îl parcurge spre întâlnirea cu Dumnezeu, fiind locul de pregătire și de intrare în spațiul sacru.

Turla bisericii, înălțată spre cer, îndreaptă privirea și sufletul credinciosului către cele veșnice, iar Sfânta Cruce așezată în vârful ei mărturisește biruința lui Hristos asupra păcatului și a morții.

Icoanele împodobesc biserica nu doar pentru frumusețe, ci pentru că ele ne arată că Dumnezeu S-a făcut Om și că omul este chemat la sfințenie. De aceea, biserica este numită adesea icoana Împărăției lui Dumnezeu, locul în care anticipăm bucuria vieții veșnice.

Atunci când intrăm într-o biserică, nu pășim într-un muzeu sau într-o sală de adunare, ci într-un spațiu sfințit, unde Dumnezeu Se întâlnește cu omul și îl cheamă la viață nouă.

„Casa Mea casă de rugăciune se va chema pentru toate neamurile.” (Marcu 11, 17)

„Biserica este cerul pe pământ, în care locuiește și umblă Dumnezeu Cel ceresc.”
(Sfântul Gherman al Constantinopolului)

Să reținem!

- ✓ Biserica este casa lui Dumnezeu și locul întâlnirii omului cu Hristos.
- ✓ Fiecare parte a bisericii are o semnificație liturgică și duhovnicească.
- ✓ Turla și Sfânta Cruce îndreaptă privirea spre Împărăția cerurilor.
- ✓ Participând la slujbele Bisericii, pregustăm bucuria comuniunii cu Dumnezeu.

Întrebare pentru suflet

Când intru în biserică, conștientizez că pășesc într-un loc sfințit, în care Dumnezeu mă așteaptă și mă cheamă la comuniune cu El?